

• Джерело 41 Думка дослідника

У СРСР, незважаючи на тоталітарну владу, теж існували неформальні рухи. У 20–30-ті рр. ХХ ст. неформальними групами були численні дворові компанії та безпритульні. У 50–60-ті роки з'явилися такі неформальні течії, як стиляги, бітники, штатники. Перші студентські будівельні загони і добровільні народні дружини в момент свого виникнення також можна вважати неформальними. Пізніше вони були офіційно визнані (і, як наслідок, стали примусовими). До масового неформального соціально-політичного руху 60-х рр. у СРСР можна зарахувати клуби самодіяльної і авторської пісні (бардівський рух), дискусійні клуби тощо. З часом вони були формалізовані і бюрократизовані. У 60–80-ті рр. найактивнішим був рух гіппі. Офіційною датою народження гіппі в СРСР вважали 1 червня 1972 р., коли відбулася їх перша тусовка на Пушкінській площі в Москві. У 70-ті рр. активізувалися також стиляги, які носили яскравий закордонний одяг, вузькі штани, туфлі на платформі, пишні зачіски. Влада боролася не лише з їхньою ідеологією (вважалося, що радянська людина не повинна мати особливих матеріальних потреб), а й з виглядом: спеціальний комсомольський патруль міг розрізати ножицями вузькі штани чи обстригти волосся стиляги. У 1976–1977 рр. з'явилися перші панки. У 1976 р. з вищої футбольної ліги СРСР вилетів московський «Спартак», у зв'язку з цим масово про себе заявили фанати, які вчиняли погроми, інші хуліганські дії. Офіційна реакція була швидкою: одночасно з клубами футбольних уболівальників були заборонені спортивні федерації карате, клуби атлетистів, групи з вивчення йоги. Багато з них після нього діяли підпільно. У 1982 р. нову хвилю гіппі зініціював проведений у Польщі рок-фестиваль. Однак у 1982–1987 рр. унаслідок напливу нових людей ідеологію спіткала криза. Панки теж переживали кризу, зумовлену відсутністю нових форм діяльності. З'явилися нові неформальні групи: індіаністи, неонацисти, музичні неформали (прихильники металу, року, рок-н-ролу). Період 1987–1992 рр. почався з наростання агресивності в неформальному середовищі, що призвело до зіткнень різних неформальних груп як між собою, так і з органами правопорядку. Деякі з них інтегрувалися в напівкримінальне середовище. Як наслідок, серед молоді поширилися алкоголізм, наркоманія, токсикоманія.

[...] У період розпаду СРСР неформальний рух вийшов за межі молодіжно-підліткового середовища і набув вираженої соціально-політичної спрямованості (широкі національні рухи, фронти).

Лісовець О. В. Теорія і методика роботи з дитячими та молодіжними організаціями України [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://pidruchniki.ws/13570411>.

• ДЖЕРЕЛО 42. Громадська думка

Будь-які цінності: нові чи старі, мають спочатку пройти випробування на придатність і життєвість саме у цьому суспільстві. І найгнучкішим, найактивнішим середовищем для цього є саме молодь. Частина її стає полігоном для «обкатки» санкціонованих державою, дозволених стилів життя — на зразок «молодого патріота», «вдалого чесного бізнесмена», «захисника православ'я (правового суспільства, плюралістичної демократії тощо)». Але решта все ж не знаходить в собі відгуку на подібні гасла, тож вдається до апробації альтернативних стилів — іноді просто «не схвалюваних державою», іноді ж — об'єктів прояву її активного невдоволення. Вони бачать себе поза системою репресій під назвою «державна», тож результатом їх зусиль є неформальний рух. В ньому немає формальної ієрархії, жорсткої структури, що чітко регламентує статус і роль кожного. Величезний потенціал мобільності забезпечує в тому числі можливість в будь-який момент утворити нове ієрархічне відгалуження і тим самим підвищити свій статус. При цьому спосіб життя кожного є результатом лише індивідуального вибору, він не нав'язаний суспільством. Так утворилися субкультури «гіппі», «панків» тощо. Всі вони не залежать безпосередньо від суспільних інститутів й існують «без дозволу старших». У цьому, власне, і полягає основна специфіка неформального руху.

[Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.br.com.ua/referats/Sociology/106267-13.html>.

• ДЖЕРЕЛО 43. Свідчення очевидців

...Вимовляючи слово «двір», необхідно відрізнити різні сенси цього поняття. Передусім, мали на увазі деякий замкнений простір, обмежений будівлями, сараями та парканами, що відповідав поштової адресі. Але двором також називали певну громаду, сукупність усіх дітей, що жили в одному будинку. Наприклад, казали: «Пішли в кіно усім двором..», «Зіграємо двір-на-двір»... Опиняючись у дворі, післявоєнні діти потрапляли у свій особливий світ, який докорінно відрізнявся від школи та був прихованим від світу батьків. В принципі, це був типовий «андеграунд», його дитячий різновид. Тут всі хлопці розмовляли природною нецензурною мовою, яка автоматично забувалася у школі і вдома. При дівчатах ніхто «не висловлювався» — це вважалося «дурним» тоном. «Блатних» пісень співали тільки у чоловічих компаніях, а пісні романтичного невинного змісту — разом із дівчатами [...].

Козлов А. Козел на саксе [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.lib.rus.ec/b/186795/read>.

• ДЖЕРЕЛО 44 Свідчення очевидців

Однією з головних причин появи руху «стиляг» стала активізація міжнародних контактів СРСР як у роки війни, так і після неї. Збільшення числа дипломатичних працівників автоматично збільшило і кількість членів їх сімей, що живуть в іншій, «нерадянської» реальності, що асоціюється з успіхом і процвітанням. При цьому якщо офіційна пропаганда продовжувала ігнорувати факти запозичення Радянським Союзом зарубіжних наукових і технічних досягнень, то на побутовому рівні радянські інженери копіювали зарубіжні зразки, і економісти, які вивчали кон'юнктуру ринків «країн капіталу» на предмет експорту туди сировинних товарів і закупівель устаткування, не відчували особливої поваги до радянської ідеології і передавали ці настрої молодому поколінню. Ті, своєю чергою, сприяли їх поширенню серед широких верств міської молоді. Якщо для дітей радянської еліти пристрасть до зарубіжної культури була елементом показового протесту та ознакою «особливості», то для більшості молодих людей того часу нова субкультура стала психологічним захистом від злиднів і зубожіння післявоєнних років. Невідповідність убогої реальності барвистості кіносвіту, відбитого в так званих «трофейних фільмах», викликало у молодих людей стан дискомфорту. Повернувшись із Західної Європи, переможці привезли з собою величезну кількість трофейного одягу, взуття, прикрас і модних журналів. Ці зужиті за кордоном предмети і стали основою для створення гардероба стиляг «з народу». Крім речей, після війни в СРСР стали популярні зарубіжні пластинки з джазовими композиціями і невідомі досі танці. Так, танець «лінді хоп» був вперше побачений радянськими людьми під час зустрічі на Ельбі з американськими солдатами.

Славкин В. І. Памятник неизвестному стиляге: О джазе и не только (Послесталинская культурная жизнь в СССР). — М.: Артист. Режиссер. Театр, 1996. — С. 56.

▾ ЗАВДАННЯ ТА ЗАПИТАННЯ

- 1 Ознайомтесь із Джерелами 41, 42, 43, 44. Визначте, які форми неформальної молодіжної комунікації існували в Радянському Союзі і якими, на Ваш погляд, були причини появи неформальних молодіжних рухів? Що, на Вашу думку, впливало на створення й поширення неформальної культури у підлітків та молоді? Чи мала стосунок до цього держава, якщо — так, то яким чином?

• ДЖЕРЕЛО 45 Уривок із фельєтону

У дверях залу з'явився юнак. Він мав дивовижно безглуздий вигляд: спина куртки яскраво-помаранчева, а рукави й поли зелені; таких широченних штанів канарково-горохового кольору я не бачив навіть в роки знаменитого кльошу; черевики на ньому представляли собою хитромудру комбінацію із

чорного лаку та червоної замші. Юнак сперся об одвірок і якимось на рідкість розв'язним рухом закинув праву ногу на ліву. Відкрилися шкарпетки, які спіпили очі — настільки вони були яскраві.

Беляев Д. Г. Стиляга (Из серии «Типы, уходящие в прошлое» // Крокодил. — 1949. — № 7. — С. 10.

• Джерело 46 Свідчення очевидців

У той час слово «стиляга», яке увійшло з 1948 р. в ужиток, з легкої руки якогось Беляєва, автора фейлетону в «Крокодилі», вже щосили використовувалося в пропаганді та виховній роботі. Цей термін став у ряд з такими словами-кійками як «космополіт безрідний», «низькопоклонник», «відщепенець», «цвіль», і був образливим для тих, кого так називали. І якщо вже когось і назвали, то це було попередженням, що у нього можуть бути неприємності — виженуть з навчального закладу, з комсомолу. А далі це вже як хвіст, як «вовчий квиток». Залишалася армія і некваліфікована праця. Рух проти «стиляг», організований партією, потрапив на добродійний ґрунт радянського масової свідомості. На Русі й раніше вискок не шанували, а в соціалістичній дійсності, після багаторічного викорінення кращої частини населення і політики тотальної зрівнялівки, — тим більше. Просту радянську людину не потрібно було особливо агітувати проти молодих людей, які не бажали бути схожими на всіх, ні внутрішньо, ні зовнішньо. А головним методом виділитися з натовпу тоді вважалося бути «стильним»: в одязі, в зачісці, в манері ходити, в умінні танцювати «стилем», в умінні розмовляти на своєму жаргоні. Тому-то і народилося слово «стиляга», що нагадує інші малоприємні слова типу «доходяга», «волоцюга», «бідолоха» і т. п., котре надає презирливим жалем з відтінком бридливості. Воно було придумано в потрібний момент розпалу холодної війни і зіграло роль «ату!» Для батьків, вчителів, комсомольських ватажків, дружинників, а найголовніше — для так званих простих радянських людей, слухняних обивателів.

Козлов А. Козел на саксе [Електронний ресурс]. — Режим доступу: [//www.lib.rus.ec/b/186795/read](http://www.lib.rus.ec/b/186795/read).

• Джерело 47 Свідчення очевидців

Тоді якраз стали з'являтися «стиляги», молоді люди, які своїм виглядом, музичними смаками намагалися виділитися із загальної маси молоді, яка жили в жорстких рамках встановлених офіційних обмежень, приписів того, що можна, а що заборонено. Вдягалися ми в той час дуже убого — це була реальність нашого небагатого післявоєнного життя. Тому дехто з молоді й намагався вирватися з цієї сірої буденності. І основним проявом небажання бути схожим на інших став зовнішній вигляд «стиляг» — довгі піджаки з широкими плечима, звужені штани-«дудочки», особливі зачіски [...] Бажаючи, за можливості, також не відставати від часу, я приходив на студентські вечірки просто чудовим:

збивав над чолом «кок», вдягав модні черевики на товстезній підшві — «корочки». Не знаю, чи падали дівчата від мого чудового вигляду, але відчував я себе «на висоті». На вечірках ми танцювали новомодним «стилем», а не якісь там падекатри чи падеграси, потім вже з'явилися «бугі-вугі».

Сенкевич Ю. Путешествие длиною в жизнь. — М.: Вагриус, 1999. — С. 8.

• ДЖЕРЕЛО 48 Візуальні матеріали. Фоторяд

Фото [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://igorserko.livejournal.com/566904.html>

👉 ЗАВДАННЯ ТА ЗАПИТАННЯ

- 1 Ознайомтесь з Джерелами 45–47. Що об'єднує ці джерела? Чому, на вашу думку, для «стиляг» таку важливу роль відігравав зовнішній вигляд?
- 2 Розгляньте Джерело 48. Чи могли б Ви визначити, представники яких саме молодіжних неформальних рухів представлені на фото? Завдяки чому це можливо зробити? Як ви вважаєте, наскільки для неформальних рухів важлива ідентифікація через певні атрибути (одяг, зачіска, біжутерія та інше)? Чи можна порівняти зовнішній вигляд «неформалів» з особливою мовою самовиразу?

• ДЖЕРЕЛО 49 Місця зустрічей «стиляг»

«Бродвей (або Брід)» — як правило, центральна вулиця міста, що слугувала для стильг місцем зустрічей. В Москві «Бродвеем» була вулиця Горького (нині — Тверська). В Ленінграді — Невський проспект, в Казані — вулиця Баумана, в Нижньому Новгороді — Велика Покровська, в Пермі — Комсомольський проспект, в Баку — вулиця Торгова, в Ташкенті — вулиця Карла Маркса (зараз Сайелгох), в Одесі — вулиця Дерибасівська, в Алма-Аті — парк по вулиці Калініна (зараз Кабанбай батира). «Бродвей» був у стильг в кожному місті.

• ДЖЕРЕЛО 50 З інтернет-сторінок

Починаючи з 1967 р. у Москві і містах, розташованих близько до західного кордону — Ленінграді, Таллінні, Ризі, Вільнюсі, Каунасі, Гродно, Львові, з'являються великі групи довговолосих. На початках вони, так чи інакше, були включені до протестних акцій і піддавалися репресіям — арешт групи Шарніра у Львові в листопаді 1970 р., розгони демонстрацій у Москві (1 червня 1971 р.), Гродно і Вільнюсі (в серпні 1971 р.), заворушення в Каунасі після самоспалення Ромаса Каланті (травень 1972 р.). Репресії спричинилися до виникнення Системи — неформальної мережі осередків гіппі по всій території Союзу, яка могла функціонувати в напівпідпільних умовах (надавати житло, адреси по всій території Союзу, проводити культурні заходи — підпільні рок-концерти, виставки). Завдяки цьому рух в СРСР проіснував набагато довше, ніж на Заході. Витворився певний кодекс поведінки, гіппі чітко вирізняли себе від членів традиційного суспільства («цивільних»), заперечували комсомол, службу в армії, працю на радянських підприємствах. Найбільшою в Україні була гіптусовка у Львові, де традиційними були орієнтація на Захід і демократичні цінності. Перші розрізнені групи гіпуючої молоді були об'єднані у 1968–1970 рр. В'ячеславом «Шарніром» Єреськом.

Учасники групи Шарніра збиралися напівтаємно на місці польського Цвинтаря Орлят біля Личаківського цвинтаря. З їхнього середовища вийшов перший з відомих маніфестів гіппі, також вони започаткували культ Джимі Хендрікса у Львові, зразу після його смерті у вересні 1970 року. Проте у листопаді 1970-го Шарнір, який, окрім пацифізму, захоплювався ще й нацистською автентикою і трофейною зброєю, був арештований. У 1970-х роках головним місцем збору став Святий Сад, де зосереджувалися учасники рок-групи Супер Вуйки (лідер Ілько Лемко), відбувалися гіп-сейшні. Один із них, пов'язаний з культом Хендрікса, вилився у стихійну демонстрацію у Львові 17 вересня 1977 року.

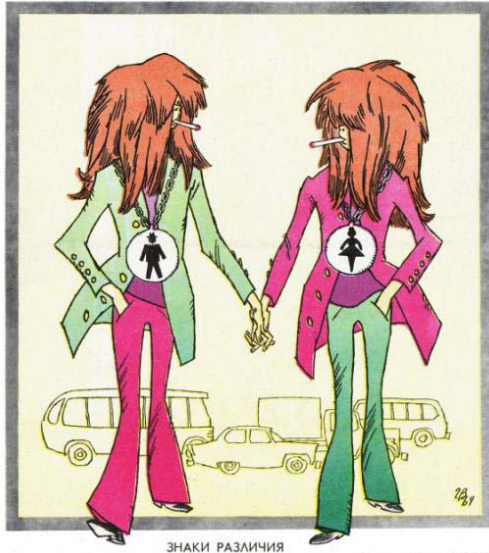
[Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://wiki.kspu.kr.ua>.

 ЗАВДАННЯ ТА ЗАПИТАННЯ

- 1 Ознайомтесь з Джерелами 49–50. Чи можна вважати неформальні рухи гіппі, стильг та інші загальносоюзними? Чому? Чи підтримували представники цих рухів зв'язок між собою? Яким чином?

• Джерело 51

Візуальні матеріали. Карикатура

КРОКОДИЛ 26
СЕНТЯБРЬ 1969

Малюнок [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.liveinternet.ru/users/sashenka2005/post139837209/>.

• Джерело 52

Візуальні матеріали. Карикатура

Підпис: «Помилилися. — Ти вже не йди, батюшко, відслужи обідню».

Малюнок [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://clubs.ua.ru/4611686018427406417/posts.xml?tb=560>.

• Джерело 53

Візуальні матеріали.
Карикатура

Поганки.
Іностраниці! Іностранки!
Ні! Від п'яток до бровей
Це місцеві поганки,
Доморощений «Бродвей»
Еміль Кроткий.

Малюнок [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://igorserko.livejournal.com/569934.html>.

• Джерело 54 Візуальні матеріали. Карикатура

Підпис:
«Тікав стиляга
з Сахаліну».

Малюнок [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://igorserko.livejournal.com/566904.htm>.

• Джерело 55 Свідчення очевидця

Бажання суспільства «переробити» нонконформістів виливалось в обговорення стиляг на комсомольських та студентських зібраннях, до догану по комсомольській лінії. Якщо ж і це не допомагало, то непокірних відраховували з ВНЗ, виключали з лав ВЛКСМ. Виключення з комсомолу мало негативні наслідки як для кар'єри виключеного, так і для ставлення до нього влади. Роботу зі стилягами вели також співробітники добровільної народної дружини. В провінційних містах затриманих стиляг стригли під напівбокс, а вузькі штани розпорювали і вшивали червоні сатинові клини. Подібне ставлення викликало відповідну реакцію — стиляги замикалися всередині своїх компаній і від простого захоплення зарубіжної поп-культурою переходили до неприйняття радянської дійсності.

Лебедев В. Их называли стилягами [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.pijony.ru/stiljagi/stiljagi4.htm>.

• Джерело 56 Свідчення очевидця

На «лавці» я познайомився з чуваками-старшокурсниками і був дуже гордий, що увійшов до них в довіру. Мене стали брати на «хати», на «процеси», я став отримувати зовсім іншу інформацію, ніж раніше в школі, у дворі або на «Бродвеї». Відразу ж розширився кругозір у якнайрізноманітніших галузях знань. Перш за все, нові друзі давали читати заборонені книжки, не самвидавницького типу, а ті, що видавалися раніше в СРСР, але потім були вилучені, бо їх автори виявилися або небажаними для радянської ідеології, або просто ворогами народу. Так я познайомився з Хемінгуєм, Дос Пассосом, Ремарком,

Євгеном Замятіним, Олдосом Хакслі, Ісааком Бабелем, Борисом Пильняком і багатьма іншими. Серед небажаних були навіть твори Сергія Єсеніна, Анни Ахматової, Михайла Зощенка. Мені довелося приховувати ці книги від батьків, щоб уникнути конфліктів, і читати їх крадькома. Але одного разу мій батько все-таки наткнувся на виданий до війни, абсолютно невинний детектив Бруно Ясенського «Людина змінює шкіру», який мені дав почитати хтось із нових друзів. Мене вразила тоді реакція батька. Він був украй переляканий і навіть розлючений моєю дурістю, намагаючись пояснити мені, що якщо цю книгу знайдуть у нас вдома, то не тільки я, а й вся наша сім'я сильно постраждає. Виявилося, що її автор був розстріляний як ворог народу, звинувачений в тому, що було описано в книзі, а я цього не знав. Після цього я став уважніше ставитися до конспірації, та й книги поступово почали траплятися все більш небезпечні — релігійні, філософські, політичні, і, крім цього, самвидавівські.

Крім літератури з'явився інтерес до заборонених напрямків живопису. До 1957 р. до «ворожого» належало будь-яке мистецтво, окрім так званого соціалістичного реалізму. Інтерес до закордонних імпресіоністів, експресіоністів і абстракціоністів, і навіть до своїх вітчизняних футуристів і кубістів вважалося проявом буржуазної моралі і підлабузництвом перед Заходом. Імена Гогена, Сальвадора Далі або Сіднея Поллака вимовлялися пошепки в перші післясталінські роки. Виставка Пабло Пікассо, десь напередодні Всесвітнього фестивалю молоді та студентів у Москві, була революційною подією, і стала можливою лише завдяки його миролюбним і навіть прокомуністичним заявам, його символічному малюнку Голуба Миру. Пам'ятаю також, якою подією стало видання литовцями альбому з репродукціями Чюрльоніса. Але найголовнішим для мене в розширенні кола інформації в перші студентські роки стало систематичне освоєння сучасного американського джазу.

Козлов А. Козел на саксе [Електронний ресурс]. — Режим доступу: [//www.lib.rus.ec/b/186795/read](http://www.lib.rus.ec/b/186795/read).

ЗАВДАННЯ ТА ЗАПИТАННЯ

- 1 Ознайомтесь з **Джерелами 51–56**. Яке ставлення до персонажів карикатур можна побачити у джерелах? Чи можна вважати позиції авторів неупередженими? Обґрунтуйте свій висновок? Які засоби автори цих малюнків використовували і з чим/ким порівнювали «стиляг»? Що засуджувало суспільство у неформальних рухах і наскільки це відповідало дійсності?
- 2 Прочитайте **Джерела 55, 56**. Визначте, якими ще засобами, крім візуальних, держава намагалася поширювати негативне ставлення до «неформалів»? Чому державна пропаганда засуджувала «стиляг»? Чим вони, на Вашу думку, загрожували державі і радянському суспільству? Чи були ці загрози «реальними»?

• Джерело 57 Довідка

Типову моду серед багатьох металістів можна описати так: довге волосся у чоловіків, шкіряна куртка-«косуха», шкіряна жилетка; чорні футболки або балахони з логотипом улюбленого метал-гурта; напульсники — шкіряні браслети із заклепками і/або шипами, шипасті, клепані ремені, ланцюги на джинсах; нашивки на одязі і інших предметах з зображеннями метал-гуртів; важке взуття — «камелоти», «гріндерси», «мартінси», «стіли», «гади», звичайні високі черевики. Короткі чоботи з ланцюгами — «козаки». Туфлі (як правило, гостроносі, «готичні» штиблети). Джинси (зазвичай сині або чорні), шкіряні штани, як правило, заправлені у взуття.

За матеріалами інтернет-видань.

• Джерело 58 Довідка

Характерними аксесуарами та атрибутами неформалів (переважно гіппі) вважалися: фенечки (браслети з ниток або бісеру), бандани, рвані джинси, сейшени (від англ. session) — «квартирні» або підпільні концерти, автостоп-подорожі; сквот — самовільне захоплення покинутих будівель і створення комун; тусовки — традиційні місця зустрічей.

За матеріалами інтернет-видань.

• Джерело 59 Зі сленгу «стиляг»

- ◆ Чувак (варіант від: «Человек, Уважающий Высокую Американскую Культуру») — перевірений, в темі, «своя» людина.
- ◆ Шузи (шузня) (англ. «shoes» — взуття) — черевики стиляг, найчастіше на високій підошві. Добувалися у фарцовщиків або замовлялися у взуттєвих майстрів, які нарощували на підошву товстий шар гуми. Інша назва черевиків на високій підошві — «манна каша».
- ◆ Хата — квартира.
- ◆ Фазер (від англ. «father») — батько.
- ◆ Жлоб — представник «сірої маси».
- ◆ Джакеток (від англ. «jacket») — куртка, піджак.
- ◆ Стілять (від англ. «style» — стиль) — танцювати «стилем», імітуючи «імпортні» або придумуючи свої фігури.
- ◆ Туса (тусовка, тусуватися) (від англ. «to seat» — сидати) — посиденьки, збіговисько.

[Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.liveinternet.ru/users/bogdan63/post214243164/>.

• ДЖЕРЕЛО 60 Візуальні матеріали. Карикатура

Мой салон
МОДЫ-69Художник-модельєр Крокодила
Е. МИГУНОВ

КОСТЮМЫ ДЛЯ УЛИЦЫ

Пиджак-молочко выгодно подчеркивает линию мужской фигуры. Дамское платье напоминает натель-франц со срезанными карманами. Ансамбль дополняется сиреневой бижутерией и кларинированными сапожками под цвет губной помады.

ЗИМНИЕ АНСАМБЛИ

Дамское мини-полупальто с двумя рядами завышенных пуговиц, голубой убор «Боярыня Морозова» в контрасте с сапогами «Грива Роуфор» создает запоминающийся силуэт. Мужские спортивные куртки в сочетании с барачными куртками делают человека неузнаваемым. Гражданский, одетый таким образом, для успешного передвижения должен иметь повязку или дрессированную собаку.

ДЕМИСЕЗОННЫЕ
ПАЛЬТО ДЛЯ
МОЛОДЖЕНОВ

Они очень практичны: молодая пара может встать от времени меняться ими. И таким образом, каждый будет иметь по два пальто.

РАБОЧИЕ КОСТЮМЫ

Дамский костюм цвета бычьей семги. Обилие бантов сращивает строгий контурный вид туалета. Интересна конструкция брюк со шнуровкой, которая можно надевать через голову. Простота надевания обоих костюмов гарантирует своевременный приход на работу.

КОСТЮМЫ ДЛЯ ТАНЦЕВ

Экономный крой мужского воротника позволяет ушить спортин в бортах. Свободный покрой не стесняет движений нижней половины туалета, что особенно ценно при танцах шейк, танст, хали-гали. Легкие плащ-палатки с большим вентиляционным воротником и манжетами-веррами.

ВЕЧЕРНИЕ НАРЯДЫ

Мужские моды, как и дамские, становятся все женственнее. Для этого сезона характерна богатая отделка мужских сорочек брызгами, органди и широкими кружевами. Раскаты на мужской туфельте компенсируются элегантной прической дамского туалета, где главное внимание уделяется причёске.

Малюнок [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://igorserko.livejournal.com/566904.html>.
 ЗАВДАННЯ ТА ЗАПИТАННЯ

- 1 Ознайомтесь з Джерелами 57–60. Яку назву ви б дали цій підбірці? Що нового Ви дізналися з цих Джерел? Що Вас вразило? Які елементи мови, одягу, зовнішнього вигляду притаманні сучасній молодіжній культурі? Чого, на Вашу думку, у сучасній молодіжній культурі більше: елементів від «радянської» чи неформальної культури? Чому?